

huske. Det var folk, som var torturofre. Jeg kan huske en, som havde en strubecancer. Det var ældre mennesker, som var analfabeter. Det er den type, hvor vi person for person tager stilling til, om vi vil dispensere eller vi ikke vil dispensere.

Men det var – jeg vil gerne købe hr. Nødgaards tal, nemlig 26 – 26 ud af knap 6.000 på det her lovforslag. Det er ikke et utal, og jeg synes ikke, hr. Nødgaard skal sprede den betragtning, at vi bare sprøjter dansk statsborgerskab fra os til folk, der ikke kan sige et ord på dansk. Det er simpelt hen ikke sandt.

Så vil jeg gerne have at vide: I hr. Nødgaards svar til mig sagde han – det er muligt, det var en fortalelse – at man skal være dansk for at få dansk statsborgerskab. Her må jeg indrømme, at dér holder min evne til at forstå op, men jeg vil meget gerne have uddybet, hvad det egentlig nærmere betyder. Jeg er dansk, jeg har ikke særlig brug for et dansk statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, det er hårdt det her.

Hr. Arne Melchior kom ind på det med levestandarden. Det er da rigtigt, at i Danmark har vi en meget høj levestandard, men hvad har det med sagen her at gøre? Sandheden er den, hvis man havde lidt jordforbindelse i forhold til, hvad der foregår i det praktiske liv og i det praktiske samfund, sikkert også her i Københavns Kommune, hvor hr. Melchior bor, at en lang række af vore ældre medborgere lever under kummerlige forhold. Det er, hvad hr. Arne Melchior ved, og så ved jeg ikke, hvor rigt landet er, og hvor høj levestandarden er, når man byder folk det.

Lad mig tage en anden situation: de psykisk syge i Danmark. CD har selv haft formandskabet i det såkaldte § 71-udvalg, og det kan da godt være, at hr. Duetoft gjorde et eller andet ud af det, men han har i hvert fald ikke gjort så meget ud af det, at de problemer er løst. Vi har stadig væk masser af sindslidende mennesker, som bor på flersengsstuer, og jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Melchior: Er det et rigt samfund, der byder svage mennesker i samfundet det? Jeg kan simpelt hen ikke forstå det.

Op så med hensyn til sproget: Jamen der kan ikke være nogen tvivl om, at uanset de gode argumenter, fru Dorte Bennedsen og Socialdemokratiet har for at tildele de 26 dansk statsborgerskab på det sidste møde i Indfødsretsudval-

get, endskønt de ikke kan sproget, så synes vi, at det er uacceptabelt.

Jeg synes, det virker urigtigt, at man får statsborgerskab i et land, hvis sprog man ikke taler, og det er da en holdning, som man har lov til at have. Socialdemokratiet kan have en anden og sige, at det ikke betyder noget, at der er 26 her, og der kommer vel i løbet af et år måske op mod 100, der skal have et statsborgerskab, som ikke kan det danske sprog. Ja, 100 her og 100 dér. Efterhånden bliver det til nogle tusinder i løbet af nogle år, fordi den karrusel, der er sat i gang med alt det med det danske statsborgerskab, jo opsætter år efter år.

Hvis bare vi kunne sige: Når vi er færdige med det her lovforslag, vi behandler i dag, så var der ikke flere problemer i at tildele dansk statsborgerskab, men der vil stadig væk være en strøm af mennesker ovre i Indfødsretskontoret, der skal behandle alle de mange ansøgninger, der kommer om dansk statsborgerskab.

Men det er jo politisk. Der er et politisk flertal her i Folketinget, der ønsker en sådan udvikling. Det er derfor, tingene får lov til at accelerere, som de gør.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har ikke sagt, at vi bærer os godt nok og rimeligt nok ad over for alle. I mit eget parti har vi aldrig stemt imod bevillinger til svage grupper, skal jeg gerne gøre opmærksom på.

Men vi har råd til at gøre det, og det har intet som helst at gøre med, hvor mange der får statsborgerskab, og hr. Nødgaard har ikke kunnet og vil aldrig kunne nægte, at levestandarden for alle danske er steget – jeg har ikke procenttallet ved hånden – meget betydeligt i de sidste 10, 15, 20 år.

Derfor kan det ikke være rigtigt, at denne forøgelse af rigdommen for staten såvel som for borgerne ikke har kunnet finde sted, fordi vi har modtaget personer udefra. Det er simpelt hen ikke sandt, når hr. Nødgaard påstår noget sådant.

Helge Adam Møller (KF):

Ja, debatten er jo blevet, man kan næsten sige traditionen tro, ophidset, følelsesladet, og det er jo, fordi holdningerne er vidt forskellige.

Jeg er ikke helt enig i det, hr. Poul Nødgaard siger, og jeg er ikke helt enig i det, fru Dorte Bennedsen siger; jeg er et eller andet sted i midten, men jeg vil godt prøve at præcisere det, for